

Primers els darrers

Vint-i-dosè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

Escollint els darrers llocs (Lc 14,7-14), Jesús ens posa en guàrdia contra l'enveja. Quantes vegades no hem vist com l'enveja és el gran enemic de la caritat, del veritable amor. L'enveja és aquell pecat capital que ens fa criticar l'altre pel seu èxit, pel seu benestar que, en canvi, a l'envejós, li causa malestar.

Si un envejós veu que les coses van bé a l'altre, s'entristeix i s'enfada, porta un malviure que es trasmuta en paraules sarcàstiques i carregades d'ira. Si un envejós veu que a l'altre els negocis li han anat bé i que a més és una persona assenyada, prudent i virtuosa, en canvi, enlloc

d'alegrar-se'n, porta un malviure i sent el corc en el seu interior, no deixant viure'l en pau; un veritable infern. Per això, Pau ens exigeix: «Rm 12,15¹⁵alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren, perquè aquesta és la recompensa del cristià caritatiu. Francesc d'Assís ho dirà amb la seva proverbial senzillesa: «Adm19Som el que som davant de Déu. I res més.» S'entén, doncs, que tan sols som el que valem davant de Déu; la resta són afegits, consideracions humanes.

Només qui ha experimentat la llibertat de ser i de voler ser el que som davant els ulls de Déu, només aquest pot entendre Jesús. Són els ulls del Senyor els que ens guien en el camí veritable, els que ens mouen a reprendre el camí sempre que ens cansem d'avançar, els que ens desvien quan es torcen els nostres passos, els que es fan llum i gràcia per caminar. Els ulls dels altres tantes vegades veuen poc, o malament o tèrbols.

Els ulls de Déu, no enganyen mai, no humilien mai, pensen sense enlluernar. Felix el que viu així, senzillament, perquè experimentarà el que és viure en la pau, en la llibertat, sense ànsies devoradores, sense postures hipòcrites, sense trucs ficticis, sent davant d'un mateix i davant dels altres el que realment és davant Déu.

Ara bé, no podem donar allò que no tenim; no podem ensenyar allò que no sabem; no podem repartir allò que no és nostre. Per això creiem que la nostra vida cristiana, la nostra forma de viure la fe, en els temps presents, són en l'entorn familiar. La família és la veritable església domèstica, allí on aprenem a ser, aprenem a pregar, a comunicar-nos amb Déu i a sentir-nos formant part de quelcom

més gran, com és la pròpia família. Per això, convé que tots ens proposem de fer créixer la vida cristiana a casa nostra, començant per nosaltres mateixos, sabent que tot allò que pensem, diem i fem en l'interior i a l'exterior de casa nostra, serà un motiu per creure o deixar de fer-ho per a les generacions més joves, que continuen necessitant exemples de fe, d'esperança i de caritat, reflectit en la pràctica dels bons costums. No hi haurà vida cristiana sense la fe viscuda en família.

El Siràcida ens recordava: «Sir 3,17¹⁷si ets ric, sigues humil, i seràs més estimat que el qui dona esplèndidament.» És a dir, que Déu no

està en contra dels rics sinó dels qui només són rics, d'aquells de qui es diu que «només tenen diners», que viuen en funció del déu diner, del déu vanitat, del déu poder, gelosia o poder.

El meu avi classificava la gent en tres menes: els rics, els pobres i els miserables. En aquest tercer grup, n'hi ha del primer i del segon formant-ne part, on els més patètics són els rics miserables, que són aquells que només tenen diners, que es pensen que els altres es troben per sota seu, que tothom els deu una reverència. De pobres miserables n'hi ha, oi tant! Si l'evangeli ens convida a optar preferencialment pels més pobres, no cal

imaginar que es tractarà sempre de bona gent. Sovint resten presos pel déu diner, per l'afany de tenir més, de ser més que els altres, de no voler-se convertir.

La meua comunitat es troba a l'altura de l'opció preferencial pels pobres? Quins són els plantejaments d'ajut i de solidaritat amb els qui més ho necessiten, tant del nostre entorn com de l'estranger? Pensem que hi ha països on sempre estan en crisi i que, en canvi, una mica de la nostra ajuda significa molt per a ells. Donem del que ens sobra o realment fem un esforç per tirar un cable als més desgraciats del món? Com són les nostres campanyes de solidaritat i de caritat? Resulten realment efectives?

Jesús, pobre entre els pobres, s'identifica amb aquells que més pateixen i més demanen la nostra atenció d'aquest món.^{Mt 25,44} Siguem amatents a identificar-nos amb els germans més desfavorits i necessitats d'atenció.

